

SELOSTUS YLEISVENÄLÄISEN ТрКК:n ISTUNNOSSA HELMIKUUN 23 p:nä 1918¹⁹

Toverit, Saksan imperialismiin edustajien meille tarjomat ehdot ovat ennenkuulumattoman raskaita, äärettömän sortavia, ne ovat ryöstöehtoja. Käyttäen hyväkseen Venäjän heikkoutta Saksan imperialistit painavat polvellaan meidän rintaamme. Ja ollakseni salaamatta teiltä katkeraa totuutta, josta olen syvästi vakuuttunut, minun täytyy tässä tilanteessa ollessamme sanoa teille, ettei meillä ole muuta ulospääsyä kuin allekirjoittaa nuo ehdot. Ja että mikä muu ehdotus tahansa merkitsee sitä, että tahallaan tai tahattomasti vedetään päällemme vielä pahempia onnettomuuksia ja saatetaan Neuvostotasavalta yhä täydellisemmin (jos tässä ylipäänsä voidaan puhua eri asteista) Saksan imperialismiin alaisuuteen, sen orjuuteen, tahi se merkitsee surkeaa yritystä päästä sanojen avulla irti julmasta, äärettömän raskaasta, mutta ilmeisestä todellisuudesta. Toverit, te kaikki tiedätte mainiosti, ja *monet* teistä tietävät kokemuksestaankin, että Venäjän osalle lankesi imperialistisen sodan sellainen taakka, joka oli kaikille ymmärrettävistä, kiistattomista syistä paljon suurempi ja raskaampi kuin muiden maiden taakka; sen vuoksi te tiedätte, että sota raateli ja näännytti meidän armeijaamme enemmän kuin mitään muuta armeijaa; ja että kaikki ne parjaukset, joita porvarillinen lehdistö ja puolueet sekä niitä auttaneet tai Neuvostovallalle vihamieliset ainekset meitä vastaan syytivät, että bolshevikit muka hajottivat sotaväkeä, kaikki ne ovat perättömiä. Muistutan teille vielä kerran siitä julisteesta, jonka Krylenko, ollessaan vielä vänrikkinä Kerenskin aikana, lähetti Pietariin lähtönsä edellä sotajoukoille ja joka julkaistiin „Pravdassa”; Krylenko sanoi siinä seuraavaa: ei mitään mellakoimista, me emme kutsu sellaiseen,

me kutsumme teitä järjestyneeseen poliittiseen toimintaan, koettakaa olla mahdollisimman järjestyneitä. Sellaista oli erään kaikkein tulisimman ja armeijalle läheisimmän bolshevikkien edustajan harjoittama propaganda. Kaikki se, mitä saatettiin tehdä tämän ennenkuulumattoman, ääretömän väsyneen armeijan pitämiseksi koossa, kaikki se, mitä saatettiin tehdä sen voimistamiseksi, kaikki se tehtiin. Ja kun me nyt näemme, vaikka minä esimerkiksi olen viimeksi kuluneen kuukauden aikana pidättynyt täydellisesti esittämästä katsantokantaani, joka olisi saattanut tuntua pessimistiseltä, kun olemme nähneet, että armeijan suhteen olemme viimeksi kuluneen kuukauden aikana sanoneet kaiken sen, mikä on voitu sanoa, ja tehneet kaiken sen, mikä on voitu tehdä aseman helpottamiseksi, niin todellisuus on kuitenkin osoittanut meille, että kolmen sotavuoden jälkeen armeijamme ei missään tapauksessa voi eikä halua sotia. Siis perussyy, yksinkertainen, ilmeinen, mitä katkerin ja raskain, mutta aivan selvä perussyy on se, että eläessämme imperialistisaalistajan vieressä meidän on pakko allekirjoittaa rauhanehdot, kun tämä saalistaja painaa polvellaan meidän rintaamme. Siksipä minä puhunkin täysin tietoisena siitä, millaisen vastuun otan itselleni, ja toistan, ettei yhdelläkään Neuvostovallan edustajalla ole oikeutta kieltäytyä tuosta vastuusta. On tietenkin miellyttävää ja helppoa puhua työläisille, talonpojille ja sotilaille, on ollut miellyttävää ja helppoa seurata, kuinka Lokakuun kumouksen jälkeen vallankumous on kulkenut eteenpäin, mutta kun täytyy tunnustaa katkera, raskas ja ilmeinen totuus, vallankumouksellisen sodan mahdottomuus, niin silloin tuosta vastuusta ei saa kieltäytyä ja tuo vastuu on otettava muitta mutkitta kannettavakseen. Pidän velvollisuutenani, pidän välttämättömänä täyttää velvollisuuteni ja sanoa suoraan, miten asiat ovat, ja siksi olen vakuuttunut siitä, että Venäjän työtätekevä luokka, joka tietää, mitä sota on, mitä se on työtätekeville tullut maksamaan, miten kovasti se on heitä piinannut ja näännyttänyt, että nämä työtätekevät — siitä olen varma — yhdessä meidän kanssamme käsittävät näiden rauhanehtojen ennenkuulumattoman raskauden, häikäilemättömyyden ja kataluuden ja sittenkin hyväksyvät menettelymme. He sanovat: teidän piti ja te otitte tehtäväksenne esittää viipymättömän ja oikeudenmukaisen rauhan ehdot, teidän piti käyttää kaikki

mahdollisuudet rauhanneuvottelujen pitkittämiseen, jotta saataisiin tilaisuus katsoa, eivätkö toiset maat yhdy meihin, eikä Euroopan proletariaatti tule avuksemme, sillä ilman sen apua me emme voi saavuttaa kestäväää sosialistista voittoa. Me teimme kaiken mahdollisen neuvottelujen pitkittämiseksi, me teimme enemmänkin kuin oli mahdollista, me teimme sen, että Brestin neuvottelujen jälkeen julistimme sodan lopetetuksi varmoina siitä, yhtä varmoina kuin monet meistä, että Saksa ei pysty ryhtymään voimakkaaseen ja hurjaan hyökkäykseen Venäjää vastaan. Tällä kertaa kärsimme raskaan tappion, mutta tappiota on osattava katsoa suoraan silmiin. Niin, vallankumous on kulkenut tähän saakka noususuuntaan voitosta voittoon; nyt se on kärsinyt raskaan tappion. Niin nopeasti alkanut Saksan työväenliike on keskeytynyt joksikin aikaa. Me tiedämme, että tämän liikkeen perussyitä ei ole poistettu ja että ne kasvavat ja tulevat kiertämättä syvenemään, sillä näännyttävä sota yhä jatkuu, sillä imperialismin petomaisuus tulee esiin yhä selvempänä ja julkeampana avaten niiden joukkojen silmät, jotka näyttävät olevan kauimpana poliitikasta tahi eivät jaksakaan käsittää sosialistista politiikkaa. Juuri sen vuoksi onkin muodostunut se epätoivoinen, traagillinen tilanne, joka pakottaa meidät nyt hyväksymään rauhan ja pakottaa työtätekevät joukot sanomaan: kyllä, he menettelivät oikein, he tekivät kaiken voitavansa ehdottaakseen oikeudenmukaista rauhaa ja viivyttääkseen sen solmimista, heidän täytyi alistua mitä sortavimpaan ja onnettomimpaan rauhaan, koska maalla ei ollut muuta ulospääsyä. Saksan imperialistien tilanne on sellainen, että heidän täytyy lähteä taisteluun elämästä ja kuolemasta Neuvostotasavaltaa vastaan; kun he eivät nyt jatka hankkimaansa hyökkäystä Pietaria ja Moskovaa vastaan, niin ainoastaan siksi, että heitä sitoo verinen ja rosvomainen sota Englantia vastaan, että on vielä olemassa sisäinen kriisi. Kun minulle sanotaan, että Saksan imperialistit saattavat huomenna tai ylihuomenna esittää vielä huonommat ehdot, niin vastaan, että pitää olla valmiina siltä varalta; on luonnollista, että eläessään petomaisten saalistajien rinnalla Neuvostotasavallan pitää odottaa hyökkäystä. Kun me emme voi nyt vastata sodalla, niin se johtuu siitä, ettei ole voimia, että sotaakin voidaan käydä vain yhdessä kansan kanssa. Kun vallankumouksen saavutukset panevat monia tovereita

puhumaan päinvastaista, niin se ei ole joukkoilmiö, se ei ole varsinaisten joukkojen tahdon ja mielipiteen ilmaus; jos menette varsinaisen työtätekevän luokan, työläisten ja talonpoikain luo, niin saatte nähdä ja kuulla yhden ainoan vastauksen, että me emme voi missään tapauksessa käydä sotaa, ei ole miesvoimia, olemme hukkumaisillamme vereen, kuten eräs sotamies sanoi. Nämä joukot ymmärtävät meitä ja antavat hyväksymisensä, kun me allekirjoitamme tuon pakollisen ja ennenkuulumattoman raskaan rauhan. Joukkojen nostattamiseen tarvittava lepo vie ehkä melkoisesti aikaa, mutta ne, jotka ovat joutuneet elämään vallankumoustaistelujen pitkiä vuosia vallankumouksellisen nousun aikana sekä sellaisen kauden, jolloin vallankumous vajosi alas kuiluun, jolloin joukoille osoitetut vallankumoukselliset tunnukset eivät tavanneet niissä vastakaikua, ne tietävät, että vallankumous kuitenkin nousi aina uudelleen; siksi sanommekin: niin, nyt joukot eivät kykene käymään sotaa, nyt on Neuvostovallan joka edustajan sanottava suoraan koko karvas totuus kansalle, mutta kun sekä kolmi- vuotisen sodan että tsarismista johtuneen syvän rappiotilan aiheuttamien ennenkuulumattomien vaikeuksien aika on ohi, niin kansa tuntee kykenevänsä ja voivansa antaa vastaiskun. Edessämme on nyt sortaja; sortoon on tietenkin parasta vastata vallankumouksellisella sodalla, kapinalla, mutta historia on valitettavasti osoittanut, että sortoon ei voida aina vastata kapinalla; mutta kapinasta luopuminen ei vielä merkitse vallankumouksesta luopumista; älkää tarttuko provokaatioon, joka on lähtöisin porvarillisista lehdistä, Neuvostovallan vihollisilta; niin, he eivät käytä tästä rauhasta muuta sanontaa kuin „säädyn rauha” eikä muuta huudahdusta kuin „häpeä!”, mutta todellisuudessa nämä porvarit ottavat riemuiten vastaan saksalaiset valloittajat. He sanovat: „saksalaiset vihdoinkin tulevat ja panevat meillä järjestyksen pystyyn”, sitä he haluavat ja ajavat takaa kiljumalla: „säädyn rauha, häpeällinen rauha”. He haluavat, että Neuvostovalta ryhtyisi taisteluun, ennenkuulumattomaan taisteluun, vaikka he tietävätkin, ettei meillä ole voimia, ja he raahaavat meitä saksalaisten imperialistien täydelliseen orjuuteen tehdäkseen sitten kaupat saksalaisten poliisien kanssa, he ajavat vain omia luokkaetujaan, koska he tietävät Neuvostovallan vankistuvan. Nuo äänet, tuo kiljunta rauhaa vastaan ovat nähdäk-

seni paras todistus siitä, että tuota rauhaa hylkineet eivät ole pelkästään tuuditelleet itseään mahdottomilla harhailuuloilla ja joutuneet provokaation uhreiksi. Ei, tuhoisaa totuutta on katsottava suoraan silmiin: edessämme on sortaja, joka on painanut polvensa rintaamme vasten, ja me tulemme taistelemaan kaikin vallankumouksellisen taistelun keinoin. Mutta me olemme nyt tavattoman vaikeassa tilanteessa, liittolaisemme ei voi kiiruhtaa avuksi, maailman proletariaatti ei voi tulla nyt avuksi, mutta se tulee vielä. Se vallankumouksellinen liike, jolla ei ole tällä hetkellä mahdollisuutta antaa sotilaallista vastaiskua viholliselle, nousee vielä ja antaa tuon vastaiskun myöhemmin, se antaa sen. (Suosionosoituksia.)

*Lyhyt sanomalehtiselostus
julkaistu helmikuun 26 pnä 1918
„Pravda” lehdessä 35. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran täydellisenä
v. 1926 N. Leninin (V. Uljanovin)
Kootuissa Teoksissa, XX osa, II nidos*

*Julkaistaan
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan*